

“Το Μαρτύριο της Αγίας Βαρβάρας”

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)



Η Αγία Βαρβάρα Βίος- Φρικτό Μαρτύριο, Παρακλητικός Κανών.

Ένα από τα ιερά σφάγια, που έπεσαν πάνω στον ιερό βωμό της πίστεως του Χριστού και επότισαν με το αίμα τους το πελώριο δένδρο του Χριστιανισμού και λάμπρυναν την Εκκλησία είναι και η Αγία, ένδοξη Μεγαλομάρτυς Βαρβάρα.

Η Αγία Βαρβάρα έζησε περί το τέλος του 3ου και αρχές του 4ου μ. Χ. αιώνα, στην Ηλιούπολη, που ήταν πόλη της Κοίλης Συρίας, κοντά στον Αντλίβανο. Ο πατέρας της ονομαζόταν Διόσκορος και ήταν φανατικός ειδωλολάτρης. Ήταν επίσης πολύ πλούσιος και διοικητής της Ηλιούπολης, με μεγάλη πολιτική εξουσία και δύναμη. Φανατικός δε ιερέυς της ειδωλολατρίας.

Η Βαρβάρα ήταν το μονάκριβο παιδί του. Ήταν αφάνταστα ωραία στο σώμα, αλλά και στην ψυχή, και είχε πολλή χάρη, ευφυΐα, σεμνότητα και σωφροσύνη. Και

πράγματι, όταν η κόρη του έφτασε σε ηλικία γάμου παρουσιάστηκαν πολλοί μνηστήρες, πολλοί υποψήφιοι γαμπροί, και από τους εξέχοντες άρχοντες, και από τους μεγιστάνες και από τους λοιπούς επιφανείς άνδρες της Ηλιούπολης. Όλα όμως τα προξενιά η Βαρβάρα τα έδιωχνε, πράγμα που ο πατέρας της δεν το έβλεπε με καλό μάτι. Ήταν γι' αυτόν αδικαιολόγητη η έμμονή της κόρης του, να μη θέλει διακεκριμένους γαμπρούς, που την ζητούσαν σε γάμο.

Όσο περνούσε ο καιρός, ο Διόσκορος γέμιζε πιο πολύ από ποικίλους φόβους, και πήρε την απόφαση να λάβει ωρισμένα μέτρα. Φαίνεται, ο πιο μεγάλος του φόβος, ήταν ωρισμένοι ψίθυροι, ότι η Βαρβάρα συμπαθούσε τον Χριστιανισμό. Γι' αυτό, και ο Διόσκορος, περιώρισε την ελευθερία της κόρης του τόσο, όσο να μη την βλέπει κανείς, ούτε και να την συναναστρέφεται. Μόνο υπηρέτες και υπηρέτριες, πιστοί στο Διόσκορο, την συνόδευσαν. Κατά την παράδοση, τόσο την περιώρισε που έφτιαξε ειδικό πύργο και την έκλεισε μέσα.

Οι φόβοι του Διόσκορου βγήκαν αληθινοί. Η πανεύφημη Βαρβάρα ξαφνικά παρουσιάζεται χριστιανή. Φαίνεται, κάποια απ' τις υπηρέτριες ήταν κρυπτοχριστιανή, και μετέδωσε στη Βαρβάρα τα σωτήρια χριστιανικά δόγματα και διδάγματα. Αυτή λοιπόν, η κρυπτοχριστιανή υπηρέτρια της Βαρβάρας, την πήγε κρυφά στη χριστιανική κατακόμβη, την γνώρισε με ένα ιερέα από την Αλεξάνδρεια, την κατήχησε, και μετά από λίγο καιρό τη βάπτισε στο όνομα της Αγίας Τριάδος.

Να πως έμαθε τώρα ο πατέρας της ότι ήταν η κόρη του χριστιανή. Αποφάσισε ο Διόσκορος, να φύγει προσωρινά για υπόθεσή του σε άλλη χώρα. Πριν φύγει, θέλησε να κατασκευάσει έξω από τον πύργο ένα ωραίο λουτρό. Έκαμε το σχέδιο, το έδωσε στους τεχνίτες, με τις ανάλογες οδηγίες και έφυγε για τις υποθέσεις του. Κάποια μέρα η Αγία, κατέβηκε από τον πύργο και άρχισε να περιεργάζεται το λουτρό, που έκτιζαν οι τεχνίτες. Καθώς το παρατηρούσε, πρόσεξε, ότι όλη αυτή η οικοδομή είχε δύο μόνο παράθυρα. Ρώτησε τους κτίστες «γιατί δεν εκάματε και άλλο ένα παράθυρο προς το νότιο μέρος, ώστε να φωτίζεται το λουτρό περισσότερο;».

Γιατί αυτή την εντολή μας έδωσε ο πατέρας σου, απάντησαν. Τότε η Αγία τους είπε πάλι: «θα κάμετε οπωσδήποτε και τρίτο παράθυρο κι αν ο πατέρας μου σας παρατηρήσει, θα του μιλήσω εγώ και θα του εξηγήσω. Εσείς δεν θα 'χετε καμία ευθύνη». Οι τεχνίτες υπάκουσαν και έφτιαξαν το τρίτο παράθυρο, εκεί ακριβώς που τους είπε. Βλέποντας η Αγία τα τρία παράθυρα ένοιωθε ανεκλάλητη χαρά και ικανοποίηση. Ο δε πανάγαθος και ελεήμων Θεός, φώτιζε συνεχώς την ψυχή της, γέμιζε με Άγιο Πνεύμα την καρδιά της και μεγάλωνε το θάρρος και την παρρησία της, για να ομολογήσει πέρα για πέρα την αλήθεια και τον Αγαπημένο της Νυμφίο, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Κάποια φορά, που κατέβηκε να δει το λουτρό,

στάθηκε στο σημείο που ήταν η κολυμβήθρα του, ανατολικά, και χάραξε με το δάκτυλό της πάνω στο μάρμαρο το σημείο του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού. Και ω του θαύματος! Σαν να ήταν το δάκτυλό της μια σμίλη από σίδερο και άνοιξε τόσο βαθύ λάξευμα στο μάρμαρο, ώστε το σημείο εκείνο του Σταυρού να φαίνεται και να υπάρχει μέχρι σήμερα, για να κηρύττεται συνέχεια η θαυματουργική θεία δύναμη, και να δοξάζεται η αδιαίρετη και ομοούσια Αγία Τριάδα. Και όχι μόνο σώζεται μέχρι σήμερα το λουτρό εκείνο, με τα τρία παράθυρα και τον χαραγμένο από την αγία Σταυρό, αλλά και κάνει μέχρι σήμερα θαυματουργικές θεραπείες σε αρρώστους από διάφορες αρρώστιες, όταν προσέρχονται με πίστη.

Μετά από λίγο καιρό επανήλθε ο πατέρας της Διόσκορος από το ταξίδι του και βλέποντας το τρίτο παράθυρο στο λουτρό απόρησε. Φώναξε αμέσως τους τεχνίτες και τους παρατήρησε αυστηρά, γιατί παραβήκανε την εντολή του, και κάμανε τρία παράθυρα στο λουτρό. Από εδώ και πέρα αρχίζει η φρικτή μαρτυρική ζωή και το σύντομο τέλος της σεμνής και ενάρετης Βαρβάρας. Απολογείται στον πατέρα της για την κατασκευή των τριών παραθύρων και του τονίζει ότι, «με τα τρία παράθυρα το λουτρό φωτίζεται καλύτερα, και οι τρεις θυρίδες φωτίζουν πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον». Σ' ένα τροπάριο της ακολουθίας της, στην Ε' ωδή, χαρακτηριστικά αναφέρεται αυτό το γεγονός ως εξής: «Θυρίσι τρισί, τό λουτρόν φωτίζεσθαι κελεύσασα, μυστικῶς διέγραψας, βάπτισμα Βαρβάρα τῆς Τριάδος φωτί, τῶν ψυχῶν σελασφόρον, υπάρχον καθαρτήριο». Δηλαδή, διατάζοντας να φωτίζεται το λουτρό με τρία παράθυρα, σχεδίασες με μυστικό τρόπο Βαρβάρα, το βάπτισμα, στο φως της Αγίας Τριάδος, που καθαρίζει και φέρνει λάμψη στις ψυχές.

Μ' αυτό το συμβολισμό η Αγία, αποκάλυψε με περίσσιο θάρρος και παρρησία στον πατέρα της, την πίστη και αφοσίωσή της στον Τριαδικό Θεό των χριστιανών, αλλά, και τη σφοδρή και πλήρη αντίθεσή της στους θεούς των ειδώλων.

Ο Διόσκορος δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ζήτησε, λοιπόν, από την κόρη του καθαρή ομολογία. Η Βαρβάρα δεν είχε κανένα λόγο να προσποιηθεί και να πει ψέματα. Είπε λοιπόν στον πατέρα της καθαρά, πως γνώρισε και αγάπησε τη χριστιανική πίστη, και πως, με την πίστη αυτή, γέμισε η διάνοιά της από φως, η καρδιά της από αγνότητα και το πνεύμα της από επανάπαυση.

Ο Διόσκορος βλέποντας την αμετάτρεπτη απόφαση της κόρης του, φούντωσε από το κακό του. Κορυφώθηκε ο ειδωλολατρικός φανατισμός του. Άδειασε η καρδιά του από κάθε πατρική στοργή και όλη η αγάπη του για τη Βαρβάρα μετατράπηκε σε λυσσαλέο μίσος. Την έβρισε σκαιότατα. Λησμόνησε πέρα για πέρα, ότι ήταν το σπλάχνο του. Με γεμάτα τα μάτια από χολή και την καρδιά του από φαρμάκι,

σήκωσε το ξίφος του να την σκοτώσει.

Συγκρατήθηκε όμως. Και έδωσε εντολή να την περιορίσουν πολύ αυστηρά. Η σεμνότατη μάρτυς Βαρβάρα κατόρθωσε με τη βοήθεια κάποιας πιστής της υπηρέτριας, να δραπετεύσει και να καταφύγει στο πιο κοντινό όρος, ίσως στον Αντλίβανο. Μόλις έφτασε εκεί, σήκωσε τα χέρια στον ουρανό, ζήτησε τη βοήθεια του Θεού, να τη γλυτώσει από τα χέρια του τύραννου πατέρα της. Και ο Θεός Δημιουργός της δεν άργησε καθόλου να απαντήσει στην προσευχή της. Όπως άλλοτε, έσκισε μια πέτρα στα δύο και έκρυψε και διέσωσε την πρωτομάρτυρα Αγία Θέκλα, έτσι με όμοιο θαύμα έσωσε και την Αγία Βαρβάρα από τα φονικά χέρια του πατέρα της, που έτρεχε συνέχεια καταπάνω της να την συλλάβει. Και ενώ, από το θαύμα αυτό, την έχασε ο αιμοβόρος πατέρας της από τα μάτια του, δεν γύρισε πίσω, αλλά συνέχισε να ψάχνει για να την βρει.

Η καταδίωξη του Διόσκορου πέτυχε. Μετά από λίγο συνέλαβε την κόρη του. Λοιπόν, της λέγει, εξακολουθείς να επιμένεις; Η Αγία τον κοίταξε καλά – καλά με λύπη και σταθερά του απάντησε. Δεν μπορώ πατέρα να αρνηθώ τον αληθινό Θεό. Τότε εκείνος την άρπαξε απ' τα μαλλιά, με μανία λιονταριού, την τίναξε πολλές φορές και με σφοδρή και βίαιη πτώση την έριξε κάτω στη γη. Για μια στιγμή τον κατάλαβε φονική ορμή, να την σκοτώσει με κλωτσιές, ή να της συντρίψει την κεφαλή με κάποια πέτρα. Συγκρατήθηκε όμως, σα να είχε κάποια ελπίδα. Έδωσε εντολή να τη σηκώσουν από κάτω. Την έπιασε με τα χέρια του, σύροντάς την βίαια, την οδήγησε ξανά στον πύργο.

Όταν ο Διόσκορος διαπίστωσε, ότι, κι αυτή του η προσπάθεια, να μεταπείσει την κόρη του, απέβη άκαρπη, τότε την κατήγγειλε στον ηγεμόνα Μαρκιανό, με την κατηγορία, ότι βρίζει με σκαιότητα τα είδωλα, και τον εξόρκισε στη δύναμη των θεών τους, να μη την λυπηθεί καθόλου, αλλά να την βασανίσει με κάθε είδους βία και σκληρά βασανιστήρια, μέχρι θανάτου. Ο Μαρκιανός κάθισε στην έδρα του δικαστηρίου και έδωσε εντολή να φέρουν τη Βαρβάρα μπροστά του.

Όταν την είδε, με τόση καταπληκτική ομορφιά, μια νέα γεμάτη από ευγένεια και σεμνότητα, έμεινε εκστατικός και καταλήφθηκε από οίκτο. Μια τέτοια νέα, θα ήταν κρίμα να βασανιστεί και μάλιστα μέχρι θανάτου. Προσπάθησε με όλες του τις δυνάμεις, με συμβουλές, με υποσχέσεις και με απειλές να την πείσει να αρνηθεί το Χριστό, αλλά μάταια. «Λυπήσου τους γονείς σου», της είπε. Η ανδρόφρων Αγία δεν δελεάστηκε από τίποτα. Ούτε την τρόμαζε καμμιά απειλή. Ήλεγξε μάλιστα με δριμύτητα το ψεύδος των ειδώλων και υπεραμύνθηκε της αλήθειας του Χριστού. Είμαι χριστιανή απαντούσε, και δεν θα μπορέσει να με αλλάξει κανείς. **Τότε ο Μαρκιανός, έξω φρενών, έδωσε εντολή, να αρχίσουν τα φοβερά βασανιστήρια. Μπροστά στα σκληρά και άπονα μάτια του πατέρα της, την γύμνωσαν, την χτύπησαν με σκληρά βούνευρα χωρίς έλεος, και για να την κάνουν να νοιώθει τους πόνους πιο δριμείς, έτριβαν τις πληγές της**

με τρίχινα ρούχα. Και όλα αυτά τα υπέστη για το όνομα του Χριστού η άμεμπτη.

Τόση ήταν η μαστίγωση, που το άγιο εκείνο σώμα καταπληγώθηκε, και κατατρυπήθηκε, και από το άσπιλο αίμα των πληγών της κατακοκκίνησε το μέρος της γης, που τη βασάνιζαν. Μετά από πολύωρα και σκληρά βασανιστήρια την κλείσανε προσωρινά στη φυλακή, για να την ανακρίνουν και πάλι με την ελπίδα, ότι μια δεύτερη ανάκριση, και ένα πιο σκληρό μαρτύριο, θα την έκαναν να αλλάξει γνώμη, να αρνηθεί το Χριστό, να προσκυνήσει και να θυσιάσει στους ψευτοθεούς. Τα μεσάνυχτα, και ενώ η Αγία ήταν άγρυπνη και προσευχόταν, ξαφνικά το δεσμωτήριο κατα φωτίστηκε από δυνατό και γλυκύτατο φως. Και ακούστηκε παρήγορη φωνή που έδινε θάρρος στην Αγία. Μονομιάς θεραπεύτηκαν όλα τα τραύματά της και η ψυχή και το σώμα της πήραν ουράνια βοήθεια και δύναμη. Η ομορφιά της έγινε ακόμα πιο λαμπρή, που κατέπληξε τους τυφλούς και αμετανόητους τυράννους της.

Και απ' αυτά τα ολοφάνερα σημεία του ουρανού, δυνάμωσε πιο πολύ η καλλίνικη Μεγαλομάρτυς Βαρβάρα, απόκτησε μεγαλύτερη καρτερία και υπομονή. Δεν ανησυχούσε για τίποτα. Ήξερε, ότι βαδίζει πολύ γρήγορα, για να φτάσει κοντά στο Νυμφίο της Χριστό, όπου, τις ψυχές δεν μπορεί να αγγίξει πια καμιά βάσανος.

Αρχίζει ο δικαστής τη δεύτερη εξέταση. Όλοι, που ήταν στο δικαστήριο, όταν είδαν την πολυβασανισμένη Μάρτυρα υγιέστατη, χωρίς καμιά πληγή, έμειναν άφωνοι, αλλά και με το νου αφώτιστο. Ο άσεβής Μαρκιανός, τυφλός από την πλάνη των ειδώλων, προσπάθησε να πείσει την Αγία, ότι οι θεοί του τη λυπήθηκαν και της γιάτρεψαν τις πληγές. Με θεράπευσε ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος, που τα γεμάτα από το σκοτάδι της ασέβειας μάτια σου, δεν μπορούν να Τον δουν, να Τον γνωρίσουν, να Τον Αγαπήσουν, για να σε σώσει.

Στο άκουσμα των θαρραλέων αυτών λόγων της Αγίας, εξοργίστηκε ο Μαρκιανός τόσο, που ξεπέρασε σε θηριωδία και το λιοντάρι και την τίγρη, και έδωσε αμέσως εντολή, να της καταξεσχίσουν τις σάρκες με σιδερένια νύχια και με αναμμένες λαμπάδες να καίνε τα ξεσχισμένα μέλη της και να χτυπούν με σφυρί την κεφαλή της.

Στο σημείο αυτό του υπερθηριώδη αυτού βασανισμού, παρουσιάζεται και δεύτερη του Χριστού Μάρτυς. Είναι η θεοσεβής και ενάρετη Ιουλιανή. Η αγαθή Ιουλιανή, ήταν χριστιανή από πολύ καιρό. Παρακολουθούσε απ' την αρχή τα μαρτύρια της Αγίας Βαρβάρας. Όταν την είδε ο Μαρκιανός να κλαίει, τη ρώτησε ποιά είναι.

- Είμαι χριστιανή, του απάντησε, και κλαίω από αγάπη και πόνο για τα μαρτύρια

της καλλιπάρθενης Βαρβάρας. Αμέσως ο ασεβής διέταξε να κρεμάσουν την Ιουλιανή κοντά στη Βαρβάρα, να της ξεσχίσουν και αυτής τις σάρκες και να τις καίνε με αναμμένες λαμπάδες. Βλέποντας ο σκληρόκαρδος εκείνος τύραννος την υπομονή και αντοχή και των δύο Μαρτύρων γυναικών, στα τόσα και τέτοια βασανιστήρια, διέταξε να κόψουν τους μαστούς και των δύο.

Αφού είδε ο τύραννος να υπομένουν και αυτή την τρομερή βάσανο διέταξε, την μεν Ιουλιανή να την βάλουν στη φυλακή, την δε Βαρβάρα, να την ξεγυμνώσουν τελείως, να την γυρίζουν σε όλη την πόλη γυμνή, συνάμα δε και να την δέρνουν συνεχώς. Μ' αυτόν τον τρόπο θέλησαν να την πληγώσουν πιο πολύ, και να εκθέσουν τη σεμνότητα αυτής της παρθένου, της κόρης, της οσίας, που όπως λέγει, ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, στο εγκώμιό του, για την Αγία, «οὐδέ αὐτός ὁ ἥλιος ἡδυνήθη πρότερον νά ἀπολαύσῃ κατὰ κόρον». Στο άκουσμα του χειρότερου αυτού, για την Αγία μαρτυρίου, το πρόσωπό της κατακοκκίνησε και φρίκη πέρασε το πνεύμα της. Αλλά ω Κύριε, Κύριε, σ' Εσένα η Βαρβάρα αφοσιώθηκε με όλη τη διάνοια, την ψυχή, την καρδιά και τη δύναμή της... Ο γεμάτος αγάπη Θεός, δεν αργοπόρησε καθόλου, άκουσε αμέσως την προσευχή της, και ω του θαύματος, ενώ της αφαιρούσαν τα ρούχα, η γύμνωσή της δεν φαινόταν. Κατά τρόπο ανεξήγητο άλλα ρούχα, πιο ωραία αντικαθιστούσαν εκείνα που με λυσσώδη μανία της αφαιρούσαν και ξέσχιζαν.

Ποιό ήταν το αποτέλεσμα όλου αυτού του δράματος; Ανίκανος, τυφλωμένος απ' το σκοτάδι της ειδωλολατρίας ο Μαρκιανός, δεν μπόρεσε να ερμηνεύσει όλα εκείνα τα θαυμάσια και υπερφυσικά, που είδαν τα μάτια του, και να δει το φως το αληθινό, αλλά πωρώθηκε και σκληρύνθηκε πιο πολύ, και φρυάττοντας με τρομακτική λύσσα, πιο μεγάλη κι από την τίγρη, έδωκε πρόσταγμα, να θανατωθούν και οι δύο γυναίκες, με αποκεφαλισμό δια ξίφους, και η Βαρβάρα και η ομόφρων αυτής Ιουλιανή. Σε όλες αυτές τις τιμωρίες και τους βασανισμούς που υπέστη η Αγία, ένδοξη και μεγαλομάρτυς Βαρβάρα, ήταν μπροστά και ο τυφλός από το πάθος και άσπλαχνος πατέρας της Διόσκορος. Όχι μόνο δεν πόνεσε αλλ' ούτε καν λυπήθηκε την κόρη του ο υπερθηριώδης.

Και έτσι, μόλις ο δικαστής έβγαλε την καταδικαστική απόφαση, άρπαξε σα λυσσασμένο λιοντάρι την κόρη του για να την οδηγήσει στον τόπο του αποκεφαλισμού και να τη φονεύσει ο ίδιος με τα καταραμένα χέρια του. Η Αγία, χωρίς να του καταλογίσει καθόλου την τόση σκληρότητά του είπε με πολλή συμπάθεια και τρυφερότητα: «πατέρα μου»! □ Ω λόγια, χειρότερα από ξίφος και λόγχη! Ω και τι δεν κρύβουν μέσα τους αυτά τα λόγια! Κρύβουν τη λύπη της για το κατόντημά του, που ύστερα από τόσα υπερφυσικά που είδαν τα μάτια του, δεν συνήλθε, να πιστέψει και αυτός στο Χριστό και να σωθεί. Αλλά ακόμα πιο πολύ και

κυρίως κρύβουν τη συγγνώμη και την αγάπη, τη συγχώρηση στο φονιά πατέρα. Εδώ είναι η άφθαστη τελειότητα της Αγίας.

Είναι η εφαρμογή της τρομερής εκείνης διακήρυξης του Χριστού και το πρωτάκουστο μήνυμά του πάνω στη γη: «ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς ὑμῶν». Όσο κι αν είναι πολύ στενό το μονοπάτι της συγγνώμης όμως είναι και το πιο μεγάλο κατόρθωμα στη ζωή και η πιο μεγάλη νίκη και τελειότητα. Δεν υπάρχει πιο βασικό καθήκον χριστιανού ανθρώπου, ούτε και γνώρισμα άλλο, αληθινού χριστιανού από το να συγχωρεί και τους εχθρούς του ακόμα. Ψάξτε σ' όλη τη γη, δεν θα βρήτε άλλο τέτοιο πραγματικό συμφέρον, που να είναι μοναδικό και στον ουρανό. Η συγχώρηση, είναι ο πιο βαρύς, άλλα και ο πιο ωραίος Σταυρός, που συμβολίζει την αποτελεσματικότερη θυσία. Ο άνθρωπος που δεν συγχωρεί, αλλά έχει κακία και ζητά εκδίκηση, είναι απαίσιος και σκοτεινός σαν το διάβολο. Τα εγνώριζε πολύ καλά όλα αυτά η Αγία. Έβλεπε τον πατέρα της εχθρό της αγάπης και της ειρήνης, γη έρημη από καλωσύνη, και άγονη από φιλανθρωπία. Τον έβλεπε, ότι είχε καρδιά από γρανίτη και ψυχή από μάρμαρο. Γι' αυτό, αντί να του μιλήσει με πολλά λόγια, που θα πήγαιναν χαμένα, του είπε μονολεκτικά αυτό το συγκλονιστικό «πατέρα μου»!

Αφού έφθασαν στον τόπο του αποκεφαλισμού, η ανδρόφρων, Αγία Μεγαλομάρτυς Βαρβάρα, έκλινε την ιερή της κεφαλή, μπροστά στο ξίφος του πατέρα της και δέχθηκε το μαρτύριο και το στεφάνι της άθλησης, την δε Ιουλιανή, την ίδια ώρα, την αποκεφάλισε ο δήμιος. Και οι δύο, στεφθήκανε με το μαρτυρικό, αμαράντινο της δόξας στεφάνι, από τον δίκαιο επαινέτη και δωρεοδότη Κύριο.

Μετά το φόνο της κόρης του ο Διόσκορος και μόλις άρχισε να κατεβαίνει από το όρος της σφαγής, ο Θεία Δίκη, η πάντοτε άγρυπνη, τιμώρησε παραδειγματικά τον ασεβή και αιμοβόρο εκείνο παιδοκτόνο, κατακαίοντας αυτόν με κεραυνό, που κατέπεσε απ' την οργή του ουρανού, σε τέτοιο σημείο, που δεν βρέθηκε ούτε ίχνος απ' το βρωμερό εκείνο σώμα του. Λέγεται μάλιστα, ότι η λάμψη του κεραυνού εκείνου, έφθασε μέχρι το μέγαρο του Μαρκιανού, σαν προειδοποίηση, συμβολική μεν, αλλά σίγουρη, της άυλης εκείνης φωτιάς, που επρόκειτο να τον κατακαίει αιώνια. Κατά την παράδοση κάποιος ευσεβής χριστιανός, Ουαλεντίνος ονομαζόμενος, πήρε τα ιερά σώματα των δύο Μαρτύρων γυναικών, τα μετέφερε στο χωριό Γελασσό, όπου τα ενταφίασε με κάθε ιεροπρέπεια. Λείψανο της Κάρας της Αγίας φυλάσσεται σε Ιερά Μονή των Μετεώρων.

Η Αγία Εκκλησία μας εορτάζει την μνήμη των δύο Μαρτύρων γυναικών στις 4 Δεκεμβρίου, που είναι και η ημέρα του μαρτυρίου τους.

**Αρχιμ. Πέτρου Γ. Δακτυλίδη (μετέπειτα Μητροπολίτου Χριστουπόλεως),
έκδ. Αποστολικής Διακονίας, Αθήναι 1986**